

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **J. P.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Hoškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 958/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013, č. j. 329/2013-120-STSP/2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupené JUDr. Janem Vodičkou, advokátem, se sídlem Valdštejská 381/6, Liberec, **2) Krajská správa silnic Libereckého kraje**, se sídlem České mládeže 632/32, Liberec a **3) Státní pozemkový fond**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 59 A 49/2013 - 77, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.

Odůvodnění:

[1] Dne 9. 9. 2013 podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), ze dne 22. 8. 2013, č. j. 59 A 49/2013 - 77, kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013, č. j. 329/2013-120-STSP/2. Žalovaný v něm potvrdil povolení stavby na pozemcích, u nichž stěžovatelka v důsledku vad předcházejícího vyvlastňovacího řízení namítá neoprávněné odnětí, resp. omezení svého vlastnického práva.

[2] Stěžovatelka zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jako důvod tohoto návrhu uvedla intenzivní stavební činnost na předmětných pozemcích, čímž podle jejího názoru může mít konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci v případě nepřiznání odkladného účinku „*toliko akademickou podobu*“.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že stavba na předmětných pozemcích je téměř dokončena. Z tohoto důvodu navrhuje odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat. Ředitelství silnic a dálnic České republiky jako osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhlo odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat, neboť podle jeho názoru je stavba na předmětných pozemcích realizována na základě veřejného zájmu a stěžovatelka nijak nespecifikovala či neodůvodnila újmu, která by jí nepřiznáním odkladného účinku mohla vzniknout.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[5] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zdůrazňuje mimořádnost institutu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. V nyní posuzovaném případě stěžovatelka pouze konstatovala, že vzhledem k intenzivní realizaci stavby může mít rozhodnutí „*toliko akademickou podobu*“. Takto obecně koncipované tvrzení újmy však pro přiznání odkladného účinku nemůže postačovat. U návrhu na přiznání odkladného účinku se očekává dostatečně konkrétní tvrzení, v čem taková újma spočívá a uvedení jejího rozsahu a intenzity. Z takto vylíčených skutečností musí také vyplývat, že negativní následek, jehož se žadatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Všechna tvrzení musí navrhopatel řádně doložit. Těmto požadavkům však stěžovatelka nevyhověla, neboť nejen že blíže nespecifikovala rozsah a intenzitu případné újmy, ale ani neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že v realizaci stavby újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. vůbec spátruje.

[6] Nevyššímu správnímu soudu tudíž nezbyvá než konstatovat, že stěžovatelka nedoložila splnění již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. jí hrozící újmy plynoucí ze zrušení žalobou napadeného rozhodnutí krajským soudem. Za této situace tak již není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku, tedy nepřiměřenost případné újmy stěžovatelky vůči újmě vzniklé jiným osobám a případný rozpor odkladného účinku s veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že podanému návrhu stěžovatelky nemohl vyhovět pro nesplnění zákonných podmínek a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu